

Платнаровъ. Добре. Само че е нужно да поговоримъ и всѣки да седне и напише въ тоя духъ що може, за да излѣзе нѣщо цѣло.

(Всичии го гледатъ въ недоумѣние)

Платнаровъ. Всички ще напънемъ сили. Ще вдигнемъ кампания противъ него. Нѣма да го допустнемъ! Какъ! да пренебрѣгнатъ нашата партия. . . мене. . . азъ който . .

Бургазовъ. Ако у насъ се ценѣха хората по достоинство, вие, г-нь Платнаровъ, трѣбваше сега. . .

Платнаровъ. (Ядосанъ) Не, не! и пакъ не! трѣбва да се попрѣчи. . . ние ще попрѣчимъ.

Резбаровъ. Но какъ?

Платнаровъ. Ще поведемъ отчаяна борба. Защото това е атентатъ за нашата партия. Да се отвори криза, когато нашия шефъ е задъ граница. А, това е злопоставяне

Резбаровъ. Действително.

Платнаровъ. Ето защо: още сега ти отивашъ да интервюирашъ Запряновъ. Ще го засѣгнешъ за реформитѣ, които той смѣта да прави по финансиитѣ и съобщенията. . . И ще ги предадешъ въ най-глупавъ видъ. . . Това интервю е необходимо.

Резбаровъ. Но азъ съмъ писалъ противъ него. . . и може би, не ще ме приеме.

Платнаровъ. Писалъ си анонимно, нали?

Резбаровъ. Да. Но струва ми се, че нѣкой му е занесълъ. Защото наскоро ме среща — и ми даде гърбъ.

(Звъни се на телефона)